

[Indenrigsministeren.]

slet ikke kommer ind under Forsikringen, fordi de ved Lovgivningens Gennemførelse har en Alder, som gør dette umuligt, eller som i hvert Tilfælde, selv om de kommer ind under Forsikringen, kommer til at betale i en saa forholdsvis kort Aarrække, at det Beløb, de forsikringsmæssigt kan opnaa i Form af Livrente, bliver minimalt? Her er det, at de ærede Forslagsstillere og den ærede Ordfører for dem er af den Opfattelse, at dette Spørgsmaal bør besvares med ja. Jeg kan ikke dele denne Betragtning, jeg mener, at hvis Talen skal være om en Folkforsikringsordning gennemført i saa vidtgaende Forstand, som Tilfældet er her med de Præmiebeløb, som Talen her er om, maa efter min Mening Svaret blive, at for Tiden kan denne Byrde ikke bæres, for Tiden maa Svaret blive nej.

Efter Forslaget skal der betales en Præmie, som for hver enkelt andrager et Beløb paa 3 pCt. af Indkomsten, og hvis vi her tænker paa Indkomster for alle Aldersklasser fra 18 til 64 Aar — og det er jo dem, de ærede Forslagsstillere vil medtage —, vil denne aarlige Præmie betyde et Beløb paa i alt ca. 75 Mill. Kr. Man kommer ned til dette Beløb ved den Maksimalgrænse for Præmiens Størrelse paa 240 Kr. aarligt, som Lovforslaget indeholder. Fastsattes denne Grænse ikke, vilde man naa op til en Præmiedelse, naar den beregnes til 3 pCt. af alle Indkomster for de Aldersklasser, her er Tale om, paa 90 Mill. Kr. Nu er der naturligvis mange, der vil sige: Ja, men i Sammenligning med det Gode, som det er at komme bort fra den vederlagsfri Aldersrente, er det ingenlunde afskrækkende; thi det vil jo betyde en meget væsentlig Lettelse for Skatteyderne; og det vil skabe moralske Værdier, som der maa tillægges overordentlig megen Vægt. Denne moralske Gevinst kan imidlertid ikke omsættes, i hvert Fald ikke direkte, i økonomiske Værdier. Og i denne Forbindelse siges det jo ogsaa i § 37 i Hovedforslaget — jeg vil tillade mig at betegne Forslaget om selve den almindelige Folkforsikringsordning som Hovedforslaget i dette Forslagskompleks — i denne § 37 siges det, at samtidig med denne Folkforsikringslovgivnings Ikrafttræden ophæves Lov Nr. 197 af 16. Juli 1927 om Invalidforsikring, Lov Nr. 134 af 1. Juli 1927 om Aldersrente samt de til disse Love knyttede Tillægslove og andre Bestemmelser. Og jeg har jo set, at man somme Steder i Pressen har udtalt stor Glæde over, at vi saaledes med eet Slag kunde komme af med hele denne Lovgivning om Invalidrente og Aldersrente, som man

af principielle Grunde har adskilligt at indvende imod. Men de, der udtaler sig saaledes, undlader ganske vist at tage Hensyn til den sidste Linie i § 37, som jo ikke er ganske uden Betydning, og som lyder saaledes:

„... dog kun for saa vidt angaar Personer, der falder ind under nærværende Lov“.

Ja, der har vi det, som er Hovedsagen i denne Forbindelse:

„.....dog kun for saa vidt angaar Personer, der falder ind under nærværende Lov“.

Jeg vil naturligvis paa ingen Maade blot antyde, at denne Affattelse, som Lovforslagets § 37 har faaet, skulde paa nogen Maade tilsigte noget vildledende; men den er dog for saa vidt vildledende, som den giver Anledning til, at man i ukyndige Kredse kommer til den Opfattelse, at naar vi nu har faaet det nye gennemført, har vi i Virkeligheden kvitteret alt det gamle, som vi ikke er Tilhængere af. Nej, Ordene

„... dog kun for saa vidt angaar Personer, der falder ind under nærværende Lov“

er Ord, som i denne Forbindelse har afgørende Vægt. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne siger i sin Forelæggelsestale Sp. 3163 øverst:

„Hvis disse Forslag eller Forslag af lignende Karakter bliver gennemført, vil der derigennem blive gennemtvunget en vis Opsparing, der successivt, men dog med næsten øjeblikkelig begyndende Virkning, vil lette Stat og Kommune for nogle af vore største offentlige Udgifter og derved muliggøre den saa haardt tiltrængte Skattelettelse, samtidig med at den betrygger Forholdene for de gamle og Invaliderne.“

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har jo gentaget denne Betragtning her i Dag i sin Tale ved første Behandling. Men jeg spørger: Kan det nu med Sandhed siges til den nulevende Slægt, naar bortses fra de ganske unge, at de ved denne Ordning paa een Gang vil opnaa væsentlige Skattelettelser, som successivt, men dog med næsten øjeblikkelig begyndende Virkning vil indtræde, og at man derigennem samtidig betrygger Forholdene for de gamle og Invaliderne? Jeg mener ikke, at dette med fuld Sandhed kan siges, hvis det ærede Medlem har fremsat disse Bemærkninger uden noget Forbehold, hvad han jo faktisk har.

I Lovforslaget om de supplerende Understøttelser til Invalid- og Aldersrente-